

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 264.564 van 20 oktober 2025
in de zaak A. 242.436/VII-42.583**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Julien Hardy
 kantoor houdend te 1348 Louvain-la-Neuve
 rue de la Draisine 2/004
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
 VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
 kantoor houdend te 1070 Brussel
 Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 11 juli 2024, strekt tot de cassatie van arrest nr. 308.334 van 14 juni 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 16.052 van 11 oktober 2024.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006

‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’ (hierna: cassatieprocedurebesluit).

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 september 2025.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Marie Hennico, die *loco* advocaat Julien Hardy verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Adjunct-auditeur Nino Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, dient op 5 december 2023 een vierde verzoek om internationale bescherming in.

De verwerende partij neemt op 27 december 2023 een beslissing waarbij het volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard.

3.2. Verzoeker tekent op 4 februari 2024 tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3.3. Met arrest nr. 308.334 van 14 juni 2024 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de internationale bescherming. Dit is het bestreden arrest.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging – pleitnota

4. Met een brief van 17 september 2025 dient verzoeker een “pleitnota” in.

Het cassatieprocedurebesluit voorziet niet in de mogelijkheid om een pleitnota als een processtuk neer te leggen. Het is de partijen wel toegestaan hun antwoorden op de door de Raad van State gestelde vragen die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid of de gegrondheid van het beroep, aan de Raad van State ter kennis te brengen. Vermits de pleitnota geen betrekking heeft op dergelijke vragen maar de neerslag vormt van de uiteenzetting ter terechtzitting, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. Verzoeker voert in een eerste middel, dat hij in zijn toelichtende memorie herhaalt, de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) en van de artikelen 1 tot 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest). Verzoeker acht de voormelde artikelen geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de oorsprong van de vastgestelde medische problemen, namelijk een post-traumatische stressstoornis (hierna: PTSD), niet heeft onderzocht, niettegenstaande de aard en de ernst ervan een sterk vermoeden

van een met artikel 3 van het EVRM en de artikelen 1 tot 4 van het Handvest strijdige behandeling opleveren.

Verzoeker wijst erop dat hij medische documenten heeft neergelegd waaruit een PTSD blijkt. Hoewel deze PTSD niet wordt betwist, hebben de asielinstanties op geen enkel ogenblik getracht de oorsprong ervan vast te stellen of de mogelijkheid uit te sluiten dat de PTSD het gevolg was van vervolging in het verleden. Verzoeker betoogt dat uit de medische documenten duidelijk blijkt dat er een vermoeden van trauma bestaat en dat hij dit in verband brengt met de vervolging waarvan hij het slachtoffer is geweest. Hij wijst erop dat de medische documenten het verband leggen tussen vervolging in het verleden, angst voor vervolging in de toekomst en gezondheidsproblemen. Verzoeker wijst op het arrest *R.J. tegen Frankrijk* van 19 september 2013 het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), waaruit blijkt dat de asielautoriteiten verplicht zijn om de oorsprong van de verwondingen die door medische attesten worden aangetoond en die een vermoeden van behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM aantonen, te onderzoeken. Door in het bestreden arrest te oordelen dat de voorliggende attesten geen element uitmaken dat een nieuw licht zou kunnen werpen op de reeds vastgestelde ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker en dat de attesten de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet kunnen herstellen, noch het bestaan van een risico op problemen bij terugkeer naar Iran aannemelijk maken, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens verzoeker artikel 3 van het EVRM.

Beoordeling

6. Verzoeker acht artikel 3 van het EVRM geschonden met het bestreden arrest doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen diepgaand en deugdelijk onderzoek heeft gevoerd naar de door hem ter staving van zijn vierde volgend verzoek om internationale bescherming bijgebrachte stukken (psychologische attesten) en dit in strijd met een arrest van het EHRM betreffende de wijze waarop medische attesten zouden moeten worden beoordeeld.

7. Het EHRM acht in zijn arrest van 19 september 2013 in de zaak nr. 10499/11, *R.J. tegen Frankrijk*, onvoldoende de motivering in een vonnis dat een medisch attest het bestaan van een oorzakelijk verband tussen de medische vaststellingen en de verklaringen van een verzoeker niet rechtvaardigt. Het EHRM verwijst naar het recente en ernstige karakter van de verwondingen die op gedetailleerde wijze zijn weergegeven in het medisch attest van R.J. en die overeenstemmen met het asielrelaas. Het EHRM is in die zaak van oordeel dat de sterke vermoedens over de oorsprong van de verwondingen van de betrokkene niet worden weggenomen door zich in het desbetreffende vonnis enkel te beroepen op het onvolledige karakter (“*caractère lacunaire*”) van het asielrelaas. Anders dan in de voornoemde zaak, wordt het asielrelaas met het bestreden arrest niet onvolledig doch ongeloofwaardig bevonden en dit op grond van door verzoeker eerder afgelegde verklaringen.

8. Verzoeker toont in het licht van het voorgaande geen schending aan van artikel 3 van het EVRM noch van de artikelen 1 tot 4 van het Handvest. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

9. Verzoeker voert in een tweede middel, dat hij in zijn toelichtende memorie herhaalt, de schending aan van “de rechten van de verdediging” en van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 ‘tot regeling van de werking van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen’ (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), alsmede van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 1 tot 4 van het Handvest, alleen en in combinatie met het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, beschermd door artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest.

Verzoeker voert aan dat de voormelde bepalingen en beginselen door het bestreden arrest worden miskend omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat er geen volledig verslag vereist is van hetgeen is gevraagd en geantwoord tijdens het telefonisch gesprek met de anonieme bronnen waarop de COI Focus zich baseert om de gegrondheid van zijn asielverzoek te betwisten en omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat het niet nodig is om de functies en kwaliteiten van deze bronnen te specificeren. Verzoeker stelt vast dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan deze bronnen “krediet” en “onafhankelijkheid” toekent terwijl er geen aanwijzingen zijn van hun bijzondere deskundigheid of hun onafhankelijkheid, en meent dat het ontbreken van deze cruciale informatie en het krediet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan deze bronnen toekent zonder hun werkelijke herkomst te kennen en zonder dat dit kan worden tegengesproken, hem de concrete mogelijkheid ontnemen om hun relevantie te betwisten en hun juistheid te verifiëren. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie betreffende het beginsel van hoor en wederhoor en het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hij wijst erop dat artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 specifieke voorwaarden en waarborgen voorziet om het recht op tegenspraak te beschermen wanneer de algemene informatie waarop de administratie zich baseert via telefoon of e-mail wordt verkregen. Hij wijst er tevens op dat voormeld artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 duidelijk is en dat de redenen die toelaten de betrouwbaarheid van de gecontacteerde personen te veronderstellen uit het administratieve dossier moeten blijken. Het is volgens verzoeker niet omdat de bronnen anoniem zijn, dat het commissariaat-generaal vrijgesteld is hun deskundigheid en onafhankelijkheid te rechtvaardigen. Dat de bronnen anoniem blijven kan om redenen van veiligheid in bepaalde gevallen aanvaard worden, doch dit moet volgens verzoeker op precieze wijze worden gemotiveerd, *quod non in casu*, en in ieder geval vereisen de aangehaalde normen niettemin dat er voldoende informatie wordt verstrekt om te kunnen nagaan of deze bronnen serieus, betrouwbaar en onpartijdig zijn.

Beoordeling

10. Artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal kan zich, in zijn beslissing, baseren op informatie die telefonisch of via e-mail werd verkregen van een persoon of instelling om bepaalde feitelijke aspecten van een specifiek asielrelaas na te gaan.

De redenen waarom deze persoon of deze instelling werd gecontacteerd alsook de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid te veronderstellen, moeten uit het administratieve dossier blijken.

Van de telefonisch verkregen informatie moet een schriftelijk verslag worden opgemaakt dat de naam van de telefonisch gecontacteerde persoon, zijn contactgegevens, een beknopte beschrijving van zijn activiteiten of van zijn functie en de datum van het telefoongesprek vermeldt. Het schriftelijke verslag moet ook een overzicht van de relevante vragen bevatten en de relevante antwoorden, zonder echter exhaustief te zijn.

Wanneer de informatie wordt verkregen via e-mail, moeten de e-mails in schriftelijke vorm in het administratieve dossier worden opgenomen met de naam van de gecontacteerde persoon, de contactgegevens en de datum van de e-mails, alsook de relevante vragen en de relevante antwoorden. De activiteiten of de functie van de gecontacteerde persoon moeten beknopt in het administratieve dossier worden beschreven als ze niet direct uit het e-mailverkeer blijken.”.

Deze bepaling heeft betrekking op informatie verkregen met de bedoeling om “bepaalde feitelijke aspecten van een specifiek asielrelaas” na te gaan. Het gaat dus enkel om inlichtingen die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen.

Te dezen betreft de door verzoeker bekritiseerde informatie geenszins concrete informatie die verkregen werd om “bepaalde feitelijke aspecten” van zijn specifieke asielrelaas na te gaan, doch algemene informatie

opgenomen in de *COI Focus Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten* van 10 mei 2023 (hierna: COI Focus) met betrekking tot de surveillanceactiviteiten van de Iraanse autoriteiten en de behandeling van terugkeerders uit het buitenland in het algemeen. Voormeld artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 is hierop niet van toepassing.

11. Het feit dat de door verzoeker bekritiseerde informatie niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 26, belet niet dat verzoeker de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert in zijn beslissing, onder meer in het licht van het recht van verdediging en de overige aangehaalde bepalingen, moet kunnen betwisten.

Verzoeker voert niet aan dat hij de inhoud van de COI Focus niet kon betwisten door informatie voor te leggen die hij zelf heeft verzameld, om de juistheid of de betrouwbaarheid van de informatie uit de COI Focus in vraag te stellen. Hij betwist evenmin dat hij vooraf in kennis is gesteld van de informatie waarop het bestreden arrest is gesteund en er standpunt over heeft kunnen innemen.

Verzoeker voert aan dat het recht van verdediging en de ingeroepen bepalingen geschonden zijn doordat de COI Focus gebaseerd is op anonieme bronnen en geen informatie wordt verstrekt om te kunnen nagaan of deze anonieme bronnen serieus, betrouwbaar en onpartijdig zijn.

Het komt uitsluitend aan de feitenrechter toe om te oordelen over de objectiviteit en de betrouwbaarheid van de door hem geraadpleegde bronnen. Noch het recht van verdediging noch de overige door verzoeker aangehaalde bepalingen houden in dat anonieme bronnen voor het opstellen van algemene rapporten in elk geval verboden zouden zijn, of dat deze rapporten steeds informatie moeten bevatten over de betrouwbaarheid en onpartijdigheid van de gebruikte anonieme bronnen. Bij kritiek op het gebruik van deze bronnen, komt het de feitenrechter wel toe om te verantwoorden waarom de geraadpleegde bronnen volgens hem voldoende objectief en betrouwbaar zijn. De Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen geeft in randnummer 6.2.4. aan dat de informatie vervat in de bekritiseerde COI Focus op een zorgvuldige wijze is verzameld en op een objectieve en onpartijdige manier een beeld schetst van de risico's bij terugkeer naar Iran van Iraanse staatsburgers. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat de COI Focus gestoeld is op een waaier van uiteenlopende bronnen en opgesteld werd door een onafhankelijk ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft onjuiste informatie weer te geven. Daarmee benadrukt hij onder meer dat de COI Focus niet uitsluitend is gebaseerd op anonieme bronnen. Op de kritiek dat de identiteit en contactgegevens van de twee geraadpleegde cyberbeveiligingsdeskundigen niet werd meegedeeld, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat dit gebeurde om de veiligheid van deze bronnen te garanderen en dat de relevante vragen en antwoorden uitgebreid werden weergegeven of omschreven. Bovendien is verzoekers kritiek waarin hij stelt dat de antwoorden in één welbepaalde passage uit de COI Focus “vaag en onnauwkeurig zijn” volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins van dien aard dat de betrouwbaarheid of geloofwaardigheid van de bron in kwestie in vraag dient te worden gesteld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk de kans heeft gehad om zijn kritiek op het gebruik van de anonieme bronnen in het landenrapport te formuleren en voor te leggen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft deze kritiek ook beantwoord en weerlegd.

Voorts geeft verzoeker niet aan hoe de door hem aangehaalde bepalingen zouden zijn geschonden.

In het licht van het voorgaande toont verzoeker geen schending aan van het recht van verdediging en de overige ingeroepen bepalingen.

12. Het tweede middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op twintig oktober tweeduizend vijftientig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams